

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **A. H.**
bytem X
zastoupená obecným zmocněncem V. H.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **M. K.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. X, **se** ve výroku II v části, kterým potvrzuje rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 28. 7. 2021, č. j. X v části o náhradě škody ve výši 18 063 Kč, **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba **se** ve zbývající části **zamítá**.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě jsou **jádrem sporu otázky**, jestli žalobkyně coby cyklistka zavinila její střet s protijedoucím cyklistou – osobou zúčastněnou na řízení a spáchala tak přestupek.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 28. 7. 2021, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7, § 125c odst. 1 písm. h) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil jí pokutu ve výši 25 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupků se měla žalobkyně z nedbalosti dopustit tím, že dne 28. 8. 2020 ve 14.50 h v katastru obce Halenkov u splavu řeky Bečva poblíž místní části Lušová řídila jízdní kolo HAIBIKE ve směru jízdy od obce Huslenky k obci Nový Hrozenkov a začala v nepřehledné levotočivé zatáčce předjíždět cyklistku, a to v okamžiku, kdy do protisměru jel ve směru od obce Nový Hrozenkov cyklista na jízdním kole SPECIALIZED, kdy došlo k bočnímu kontaktu žalobkyně s protijedoucím cyklistou a následně pádu obou cyklistů na vozovku a ublížení na zdraví protijedoucího cyklisty M. K. (dále jen „poškozený“). Žalobkyně přitom nejela při pravé straně komunikace. Popsaným jednáním měla žalobkyně porušit § 17 odst. 5 písm. c) a § 57 odst. 2 ZSP a měla způsobit nehodu, při které ublížila jinému na zdraví.
4. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že mimořádně snížil pokutu na 5 000 Kč a výrok o vině u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP spočívající v porušení § 57 odst. 2 ZSP, tj. porušení povinnosti jet při pravém okraji vozovky, zrušil a řízení zastavil. Ve zbylé části žalovaný rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
5. **Žalobkyně v žalobě** nesouhlasila se závěrem, že střet obou cyklistů zavinila pouze ona. Správní orgány obou stupňů vycházely ze svědecké výpovědi pana M. G., který stál na zídce splavu a díval se na místo střetu obou cyklistů. Žalobkyně jela velmi pomalu a objížděla dva cyklisty, kteří zastavili před ní. Správní orgány opomenuly rychlost protijedoucího cyklisty a střet se žalobkyní. Svědek G. nemohl přesně vidět místo střetu. Žalobkyně uváděla ve správním řízení, že došlo s největší pravděpodobností k brnknutí přes její řídítka. Žalobkyně upadla a protijedoucí cyklista setrvačností jel ještě minimálně 20 m. Z výpovědi žalobkyně i fotodokumentace se podává, že z rychlosti a místa střetu protijedoucího cyklisty vyplývá, že najel do předmětné zatáčky již spíše na straně přesahující střed cyklostezky. Správní orgány se nezabývaly odpovědností protijedoucího cyklisty. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2726/2021 (pozn. soudu: správně je sp. zn. 25 Cdo 2726/2020), který se týkal předvídatosti při jízdě na komunikaci a lze jej použít pro tento případ. Žalobkyně objížděla dvojici cyklistů, kteří pro ni byli překážkou a v tom momentu se vyřítil ze zatáčky protijedoucí cyklista. Žalobkyně navrhovala rekonstrukci činu a vypracování znaleckého posudku, který by objasnil střet obou cyklistů. Žalobkyně trvala na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopustila a nehodu zavinil protijedoucí cyklista.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí, protože žalobní námitky se shodují s odvolacími. Cílem žalobkyně je prokázat „spoluvinu“ protijedoucího cyklisty. Ten však nebyl tím, kdo by křížil dráhu žalobkyně, když do protisměru najela při předjíždění (objíždění) cyklistů. Jednoduše řečeno, zákon o silničním provozu je koncipován tak, že za bezpečné předjetí či bezpečné objetí překážky vždy odpovídá ten, kdo tento manévr činí a nikoliv ten, kdo na takový manévr musí nějak reagovat. Naopak, jakékoliv omezení řidiče protijedoucího vozidla při předjíždění či objíždění není ve smyslu § 16 ani § 17 odst. 5 písm. c) ZSP dovoleno.

7. **Žalobkyně v replice** dodala, že jela na cyklostezce. Dva svědkové uvedli, že žalobkyně jela po své straně cyklostezky. Proto není možné, aby byla shledána vinnou z přestupku, který zavinil protijedoucí cyklista. Ten si neuvědomil, že rychlost svého jízdního kola musí přizpůsobit poměrům na této cyklostezce a v pravotočivé zatáčce dojde při rychlosti, kterou jel, k vynesení ze zatáčky a následnému eventuálnímu střetu.
8. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
9. Soud předesílá, že předmětem sporu je spáchání přestupku spočívajícího v porušení § 17 odst. 5 písm. c) ZSP, podle kterého řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucího řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 písm. a) ZSP účastník provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 písm. d) ZSP řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti.
10. Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního řízení správního je pouze porušení povinnosti žalobkyně, která byla uznána vinnou se shora popsaného přestupku, a nikoliv porušení povinností jinými účastníky silničního provozu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 As 22/2011-66, třetí odstavec od konce]. Proto je nepřipadný odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2726/2020 ve věci náhrady škody a zodpovídání otázky, z kolika procent se podílel na nehodě který z jejích účastníků.
11. Soud ze správního spisu k povinnosti žalobkyně nezahájit předjížděcí manévř zjistil následující.
12. Podle oznámení přestupku, který sepsala Policie České republiky (dále jen „policie“) dne 16. 12. 2020 došlo k nehodě v nepřehledné levotočivé zatáčce, kde žalobkyně předjížděla cyklistku M. K. v okamžiku, kdy v protisměru jel ve směru od obce Nový Hrozenkov poškozený a došlo k bočnímu kontaktu žalobkyně s poškozeným a následnému pádu obou cyklistů na vozovku. Ti utrpěli blíže nespecifikované zranění a z místa dopravní nehody byli převezeni vozidlem záchranné služby na ošetření do nemocnice ve Vsetíně. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění jiných osob ani jiné škodě. Dechová zkouška byla u obou cyklistů negativní.
13. Podle úředního záznamu policie ze dne 1. 9. 2020 paní M. K. ve vysvětlení uvedla, že projížděla kolem poškozeného, který byl při pravém okraji vozovky a nejel nijak rychle, protože ji nijak neohrozil, ani neomezil, normálně kolem sebe projeli. Teprve poté za sebou slyšela ránu. Pan J. M. ve vysvětlení uvedl, že neví, jak ke srážce došlo, střet neviděl. S protijedoucím cyklistou se normálně míjel, i když si myslí, že nejel úplně u kraje cyklostezky. Protijedoucí cyklista jeho osobně nijak neohrozil, ani neomezil. Paní M. M. ve vysvětlení sdělila, že její sestra (žalobkyně) se s protijedoucím poškozeným při míjení bočně srazila. Její sestra určitě nejela u středu vozovky či v protisměru. Proč došlo ke srážce, neví, neviděla ji, ale domnívá se, že poškozený jel asi v klesání rychle a v prudké pravotočivé zatáčce narazil do její sestry. Žalobkyně ve vysvětlení uvedla, že co se stalo u halenkovského splavu poblíž údolí Lušová si vůbec nevybavuje, vybavuje si až to, jak byla ošetřována zdravotníky. Dne 15. 9. 2020 telefonicky žalobkyně uvedla, že si vybavuje, že najela do zatáčky, kdy nejela nijak rychle, neměla ani zapnutou výpomoc na elektrokole. Před ní jela

nějaká paní a co bylo dál, si již nevybavuje. Poškozený ve vysvětlení sdělil, že v místě jezdí často a cyklostezku a místo, kde došlo ke střetu, dobře zná. U splavu proti němu jely tři cyklistky, kdy dvě z nich byly vedle sebe a jedna až za polovinou cyklostezky, a proto se snažil uhýbat co nejvíce vpravo, ale přesto do něj protijedoucí cyklistka narazila. Střetli se levými rukojeťmi řídítek a on poté s kolem upadl na zem, do trávy a houští po pravé straně cyklostezky. Pociťoval bolest v horní polovině těla, proto mu nějaká paní zavolala záchrannou službu. Směrem k obci Nový Hrozenkov viděl ležet na zemi cyklistku, se kterou se srazil. U ní byly další osoby a poskytovaly jí pomoc. Ke způsobu jízdy uvedl, že jel při pravém okraji cyklostezky, protože místo zná, ví, že je nepřehledné a nebezpečné a cyklisté zde jezdí neopatrně. Určitě nejel rychle, daným úsekem projíždí vždy pomalu a s respektem. Protijedoucí cyklistka zcela určitě nejela u pravého okraje cyklostezky, určitě jela až za polovinou cyklostezky, a to vedle jiné cyklistky.

14. Podle protokolu o nehodě se v místě nehody jedná o nepřehlednou levotočivou zatáčku. Šířka popisované komunikace je 3,1 m. Jde o mírné stoupání k obci Nový Hrozenkov v místě u hráze splavu a pak o prudké stoupání. Při ohledání v den přestupku v době 28. 8. 2020 v 19-20.55 hodin byla teplota 20 °C, vozovka suchá, neznečištěná. Povrch vozovky je tvořen živicí. Rozhledové poměry jsou zde dobré. V době ohledání nebyla viditelnost nijak snížena, bylo polojasno.
15. Paní M. M. jako svědkyně dne 13. 4. 2021 uvedla, že jeli ze Vsetína do Velkých Karlovic, rychlost neví, ale jeli pomalu. Před ní jela sestra (žalobkyně), nějaká paní a manžel. Pán se najednou vyřítil a jel proti nim, jel dost rychle, neumí odhadnout, kolik jel. A vlastně se střetli. Tam nejde vidět, co je v zatáčce. Jel rychle, protože když se střetli, tak pán přeletěl kolem svědkyně, žalobkyně spadla a všude bylo moc krve, svědkyně se starala už jen o sestru. K dotazu městského úřadu, jestli může popsat náraz cyklistů, svědkyně uvedla, že náraz byl, kdy on do ní narazil spíš bočně, sestra odpadla na bok a on odjel setrvačností dál. K dotazu řekla, že ke střetu došlo uprostřed cyklostezky. Na dotaz, jestli si pamatuje, že by pána po nehodě někdo zvedal ze země, svědkyně uvedla, že se věnovala sestře a zastavovali tam jiní cyklisté, kteří jim dávali kapesníky, a když odjeli, tak volali sanitku. Pán vyjížděl z levotočivé zatáčky, svědkyně ho neviděla, protože byl za tou zatáčkou a uviděla ho až v momentě, kdy se vyřítil ze zatáčky a střetl se se sestrou. Jsou tam keře a nešlo tam vidět. K dotazu poškozeného svědkyně uvedla na dotaz, kde byla její sestra v době, kdy se střetli, že byla na své polovině.
16. Svědkyně M. K. dne 13. 4. 2021 vypověděla, že jela ve směru do Karlovic, vyjížděla z levotočivé zatáčky a v protisměru uviděla pána, který jel na jízdním kole a viděla, jak uhýbal na svoji pravou stranu. Svědkyně za sebou paní (žalobkyni) neviděla, ale „ta se hodně rychle přibližovala. Pan uhýbal na svoji pravou stranu, kdy už byl skoro na trávě a pak svědkyně cítila, spíš pocitově, dozadu se nedívala, že ji paní začala předjíždět ve chvíli, kdy byla mezi nimi, když se s pánem do protisměru míjela.“ Pak viděla, že pán spadl na stranu do trávy a slyšela za ní rachot a bylo jasné, že se něco děje. Svědkyně neviděla spadnout žalobkyni a samotný střet kol také neviděla. Svědkyně zastavila. Paní tam nebyla sama, jeli tři a pak další paní ji už držela v náručí. Svědkyně volala záchrannou službu. Pán se posbíral a šel na lavičku, ale bylo jasné, že mu něco je, protože se držel za ruku. Svědkyně počkala do příjezdu sanitky. Paní tam chvilka omdlívala. Cyklisté projížděli, zastavili, spíš zpomalili, ne že by zastavili. S pánem na lavičce „komunikoval chvilkami i ten pán, co jel s tou paní, co spadla“. Pán jel v zatáčce normální rychlostí, kdy se svědkyni zdálo, že hodně uhýbal do pravé strany. Svědkyně měla taky normální rychlost. Na trase je železniční nadjezd a

potom asi 30 m ta stezka, kdy svědkyně nikoho necítila, že by za ní jel, až vyjela ze zatačky, tak slyšela za sebou tu paní. Udivilo ji, „jestli paní chtěla předjíždět, že mohla použít zvonek, nebo jestli třeba nezvládla elektrokolo.“ Na dotaz městského úřadu, jestli svědkyně slyšela, že by paní měla zapnutý elektromotor, svědkyně řekla: „To nevnímáte, neslyšela“.

17. Poškozený dne 13. 4. 2021 (pozn. soudu: původně rovněž jako obviněný) vysvětlil, že při nehodě nedošlo k bočnímu nárazu, ale čelnímu nárazu, a proto žádal o výslech svědka M. G. Poškozený jel v pátek odpoledne z Velkých Karlovic a asi 400 m před domem sjížděl u halenkovského splavu „esíčko“, první zatačka doleva a pak doprava, kde se střetli uprostřed těch zataček. Poškozený letěl přes řídítka a pak už si pamatuje, jak mu pomáhal pan G. Potom už jeli sanitkou do nemocnice. Pan G., který poškozenému pomáhal, stál u splavu a díval se na cyklostezku a viděl, jak nabourali.
18. Manžel žalobkyně dne 13. 4. 2021 městskému úřadu sdělil, že podle něho je jediným viníkem dopravní nehody poškozený, který jel po cyklostezce nepřiměřenou rychlostí, při které nebyl schopen bezpečně ovládat svoje kolo. Pokud si poškozený plete cyklistickou stezku, na které jezdí důchodci, děti a rodiče s dětmi se závodní dráhou, pak bude nutné mu na stezku vstup zakázat, aby nezpůsobil nikomu další zranění. Žalobkyně jela pomalu, neměla zapnutou „přípomoc“, protože měla elektrokolo a jela po pravé straně. Žalobkyně měla otřes mozku s pobytem v nemocnici, zhmožděné pravé koleno, které dosud stále bolí. Žalobkyně stále kulhá. Žalobkyně měla zraněnou pravou kyčel, pravé rameno a pravý loket, prostředníček levé ruky, který byl zhmožděný nárazem poškozeného. Poškozený nemluví pravdu.
19. Svědek Ing. M. G. ve své výpovědi dne 7. 6. 2021 nakreslil náčrtek místa nehody a postavení cyklistů a vysvětlil, že stál u splavu na jezu a díval se směrem k odpočívadlu. Od Vsetína přijížděla skupina cyklistů. První dva cyklisté zastavili na cyklostezce a ten třetí začal předjíždět zvláštním způsobem, strašně pomalu. Při předjíždění došlo ke střetu s poškozeným. Žalobkyně se vyvrátila a spadla v místě, kde došlo ke střetu. Vyvrátila se doprava, proto si i rozbila hlavu, bylo to na asfaltu. Poškozený, který po střetu letěl vzduchem, dopadl vpravo ve svém směru do trávy, a proto neměl ani odřeniny, měl zlomenou klíční kost. Svědek viděl, jak poškozený přeletěl přes řídítka. Ti lidé na odpočívadle pomáhali žalobkyni, protože měla zraněnou hlavu a někdo volal sanitku. Svědek G. se věnoval poškozenému, protože bezvládně ležel a svědek nevěděl, jestli neměl ztrátu vědomí. Komunikovali na té trávě, poškozený nebyl v bezvědomí a svědek zjišťoval, jak na tom poškozený je. Pak mu navrhl, aby se přesunuli k odpočívadlu, aby do nich nenarazili další cyklisté. Poškozený nebyl schopen sedět, lehl si do trávy a čekali na sanitku. Sanitka odvezla oba zraněné cyklisty. Policisté přijeli asi po 20-30 minutách. Svědek poškozeného nezná. Manželka poškozeného na místo přišla pro kolo i s dětmi. Svědek ke splavu jezdí skoro každý den a stává tam. Někdy zjara ho tam manželka poškozeného potkala, poznala ho a řekla mu o situaci, kdy nemají žádného svědka, jestli by byl ochoten svědčit, když nehodu viděl. Policisté na místě nezajistili místo dopravní nehody a svědky, a když sanitka odjela se zraněnými, tak tam svědek ještě byl. K dotazu městského úřadu svědek uvedl, že ve výhledu neměl žádnou překážku, že si to mohou ověřit na Google mapách. K dotazu na náraz cyklistů svědek uvedl, že se setkali „předkama“. K otázce na místo střetu svědek upřesnil, že dva cyklisté, kteří přijížděli ze Vsetína, zastavili na své straně cyklostezky. Žalobkyně začala předjíždět a střetla se s poškozeným, který byl na své pravé straně a ona byla na levé straně své jízdy.

20. Svědek J. M. ve své výpovědi popsal situaci, která nastala po nehodě a výslovně uvedl, že střet cyklistů neviděl, nehoda se stala za ním. Svědek dodal, že v zatáčce jsou vzrostlé keře a špatná viditelnost a není vidět, kdo do zatáčky jede. Cyklostezka je úzká.
21. Poškozený ve své výpovědi dne 7. 6. 2021 uvedl, že nesouhlasí s tím, co uvedl svědek M., že jel rychle. Poškozený rychle nejel, jezdí tudy skoro každý den a ví, že je to tam nepřehledné a rychle se tam jezdit nedá.
22. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 28. 7. 2021 podrobně citoval z jednotlivých důkazních prostředků a uvážil, že k nehodě došlo v důsledku porušení povinnosti žalobkyně nesmět předjíždět, jestliže by ohrozila nebo omezila protijedoucího řidiče nebo ohrozila jiné účastníky provozu na pozemní komunikaci. Klíčové pro uznání viny žalobkyně byly výpovědi paní M. K. a pana M. G., protokol o nehodě v silničním provozu, plánek místa dopravní nehody, zakreslené stopy na pozemní komunikaci a fotodokumentace k dopravní nehodě. Nehodu zavinila žalobkyně tím, že předjížděla před sebou jedoucí cyklistku M. K. v místě, kde je nepřehledný úsek ostré levotočivé zatáčky a předjížděcí manévr započala v době, kdy v protisměru jel na jízdním kole poškozený. V důsledku toho došlo ke střetu jízdních kol a následnému pádu žalobkyně a poškozeného na cyklostezku.
23. Z výpovědi paní M. K. a pana Ing. M. G. vyplynulo, že žalobkyně začala předjíždět cyklistku M. K. ve chvíli, kdy do protisměru jel poškozený. Ten jel po pravé straně komunikace a aby zabránil střetu, začal brzdít a následně došlo ke střetu žalobkyně a poškozeného. Výpovědi M. K. a M. G. korespondují se stopami na místě dopravní nehody. Smyková stopa jízdního elektrokola HAIBIKE řízeného žalobkyní se nachází v levé části vozovky při pohledu ve směru jízdy žalobkyně. Blokovácí stopa cyklistky M. K. se nachází na pravé straně, při pohledu ve směru jízdy žalobkyně. Dřecí stopa jízdního kola HAIBIKE se nachází přibližně ve středu komunikace a biologická stopa (krev) žalobkyně se nachází v pravé části komunikace. Blokovácí stopa jízdního kola SPECIALIZED se nachází v levé části vozovky, z pohledu směru jízdy žalobkyně. Z těchto zaměřených stop jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně v době střetu předjížděla jízdní kolo řízené paní M. K. Žalobkyně se nacházela v levé části vozovky a následně došlo ke střetu s protijedoucím poškozeným. Ke střetu došlo u středu vozovky blíže k levé straně. Žalobkyně předjížděla cyklistku M. K. v době, kdy do protisměru jel poškozený. Dopad žalobkyně po střetu odpovídá tomu, že v danou dobu nejela při pravé straně vozovky, neboť dopadla k pravé straně komunikace, kde byly nalezeny krevní stopy. Pokud by žalobkyně jela při pravém okraji komunikace, jak vypovídala svědkyně M., pak by žalobkyně musela dopadnout do trávy. Poškozený po střetu přepadl přes řídítka, jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí. Městský úřad hodnotil poškození jízdních kol, vzniklou situaci a výpovědi svědků a dospěl k závěru, že výpovědi M. K. a M. G. se shodují a korespondují s podklady ve spisovém materiálu a s pořízenou fotodokumentací. Žalobkyně špatně vyhodnotila místo k předjíždění. Žalobkyně si měla zabezpečit před zahájením předjížděcího manévru bezpečné vybočení do protisměru, bezpečný průběh jízdy kolem předjížděné cyklistky v protisměru, zahrnující zajištění odstupu od předjížděného kola tak, aby tento nemusel jakkoliv měnit směr nebo rychlost jízdy a také zvážit to, zda okamžik a místo, kde lze předpokládat zařazení se před předjížděné kolo, nekoliduje s plánovanou změnou směru jízdy předjížděného kola. Při plnění povinnosti bezpečně se zařadit před předjížděné kolo je nutno dbát, aby toto zařazování proběhlo v dostatečné vzdálenosti od předjížděného kola. Žalobkyně se rozhodla předjíždět jízdní kolo v místě, kde je cyklostezka úzká, neměla před sebe dostatečný výhled k bezpečnému předjetí cyklistky a ohrozila tak protijedoucího cyklistu, v důsledku čehož

došlo ke střetu jízdních kol a ke zranění cyklistů. Žalobkyně tedy měla mít pochyby o bezpečnosti předjížděcího manévru.

24. V **odvolání žalobkyně** namítala, že poškozený nepřizpůsobil rychlost svým schopnostem, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které bylo možné předvídat. Poškozený směl jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na jakou má rozhled. Pravotočivá zatáčka vynesla poškozeného ke středu, který na cyklostezce není ani vyznačen. Proto poškozený vjel do směru žalobkyně. Z výpovědi svědka M. G. vyplynulo, že žalobkyně nepředjížděla cyklisty, ale spíše objížděla, protože uvedl, že cyklisté zastavili na cyklostezce. Žalobkyně navrhla vypracování znaleckého posudku k zodpovězení otázky, jakou rychlostí jel poškozený a zda tato rychlost byla přiměřená okolnostem shora uvedeným.
25. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** shrnul, že v posuzovaném případě bylo pro žalobkyni předjíždění vyloučeno. Žalobkyně byla povinna si před zahájením předjížděcího manévru zajistit jak bezpečné vybočení do protisměru (kontrola, zda již není předjížděna), bezpečný průběh jízdy kolem předjížděného vozidla v protisměru (zjištění, zda vozovka je dostatečně široká a její šířka není v předpokládané dráze předjetí zmenšena či zhoršena nějakou překážkou, například chodcem, spadlým stromem, dostatečnou viditelností na dráhu potřebnou k předjetí s přičtením úseků, z něhož mohou do této dráhy vjet projíždějící vozidla), popřípadě právě zajištění bezpečného zařazení se před předjížděné vozidlo zahrnující zajištění odstupu předjížděného vozidla od dalších vozidel jedoucích před ním, tedy dostatečné bezpečnostní vzdálenosti ve smyslu § 19 ZSP, dostatečný časový předstih před příjezdem případného protijedoucího vozidla tak, aby toto nemuselo jakkoliv měnit směr nebo rychlost jízdy. Povaha předjíždění jako manévru zahrnujícího jízdu, případně i v protisměrném jízdním pruhu nebo v prostoru, kde jezdí vozidla v protisměru, proto vyžaduje maximální opatrnost, přičemž nejistota o splnění výše uvedených podmínek musí vždy nutně vést k rozhodnutí řidiče manévr v daném čase a místě neuskutečnit nebo v něm nepokračovat.
26. Žalobkyně se nacházela na cyklostezce, v zatáčce a rozhodla se předjet buď jedoucí nebo stojící cyklisty. V obou případech, ať již by se jednalo o předjíždění nebo objíždění, nesmí dojít dokonce ani k omezení řidičů protijedoucích vozidel, jak vyplývá z § 16 a § 17 odst. 5 písm. c) ZSP. Je přitom lhostejné, jakou rychlostí jel poškozený, neboť ten svojí dráhou nekřížil dráhu žalobkyně, pokud by se ta nerozhodla předjíždět. Není nutné, aby se správní orgán například pomocí znaleckého posudku pokoušel zodpovědět otázku, jak by poškozený mohl nehodě zabránit. Podstatné je, kdo svým protiprávním jednáním tuto nehodu vyvolal, respektive, kdo porušil své právní povinnosti, což bylo bezesbýtku prokázáno u žalobkyně. Žalovaný připomněl odkazem na rozsudek NSS č. j. 9 As 97/2011-132, že řidič je beze zbytku odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel, dopravního značení a povrchu vozovky, neustále pod kontrolou. Jakkoliv je tento požadavek přísný, nelze z něj ustoupit a relativizovat povinnost dodržovat pravidla silničního provozu. Předjíždění je takový manévr, který skutečně nelze provádět mimo zákonné podmínky.
27. Žalovaný usoudil, že minimálně svědkyně M. K. jela a pokud zde stáli další cyklisté, jde pouze o doplnění celého obrazu skutkového stavu. Svědectví manželů M. je zcela bez vypovídací hodnoty k průběhu události, neboť jejich výpovědi vyznívají vyhýbavě, vůbec se nevyjadřují k předjíždění či objíždění cyklistů, včetně svědkyně M. K. Navíc oni sami střet neviděli. Manželé M. jsou příbuzní žalobkyně, tudíž od jejich svědecké

výpovědi nelze očekávat takovou míru pravdivosti a věrohodnosti, jakou lze očekávat od svědků nezávislých, jimiž jsou M. K. a Ing. M. G., kteří na místě byli pouze shodou okolností a jsou zcela bez vztahu k účastníkům nehody.

28. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pouze zčásti.
29. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší pro vady řízení rozhodnutí, je-li nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti soud přihlíží též *ex officio*, jak plyne ze samé povahy věci (srov. rozsudek NSS č. j. 5 A 157/2002-35); nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí mimo jiné rozpornost výroku a odůvodnění. Právně závazným je tož pouze výrok rozhodnutí, a nikoliv jeho odůvodnění.
30. Podle ustálené judikatury NSS platí, že správní rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné, je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 92/2009-65, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS a č. j. 3 Ads 21/2004-55).
31. V posuzovaném případě soud zjistil, že městský úřad v odůvodnění rozhodnutí ze dne 28. 7. 2021 vysvětlil, že „poškozený uplatnil nárok na náhradu škody a předložil vyčíslení škody způsobené v důsledku popsané dopravní nehody v částce 18 063 Kč. Městský úřad měl tuto částku za spolehlivě zjištěnou, a proto uložil žalobkyni povinnost tuto částku uhradit“.
32. Městský úřad dále částku ve výši 50 000 Kč za újmu na zdraví za špatně srostlou klíční kost a bolestivost pravé ruky poškozenému nepřiznal, protože tato částka byla pouze odhadnuta a nebyla spolehlivě zjištěna. Proto městský úřad odkázal poškozeného s tímto nárokem na soud (ve výroku IV. a v odůvodnění).
33. Městský úřad však v žádném z výroků nestanovil žalobkyni povinnost nahradit poškozenému škodu ve výši 18 063 Kč. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), povinnost lze uložit pouze výrokem. Žalovaný tuto vadu v rozhodnutí o odvolání nenapravil.
34. Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že „ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“
35. Jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, věc *AQUA SERVIS*).
36. Protože městský úřad žalobkyni neuložil povinnost nahradit škodu ve výši 18 063 Kč výrokem rozhodnutí, soud zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. X, ve výroku II v části, kterým potvrzuje rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 28. 7. 2021, č. j. X v části o náhradě škody týkající se částky 18 063 Kč.

37. Protiprávní jednání žalobkyně mělo spočívat v tom, že při předjíždění ohrozila protijedoucího cyklistu, což bylo v rozporu s § 17 odst. 5 písm. c) ZSP. Podle tohoto ustanovení řidič **nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče** nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.
38. Nedůvodná je námitka, že **žalobkyně předjížděním neohrozila protijedoucího řidiče**, že správní orgány toto jednání žalobkyni neprokázaly.
39. Soud shodně s policií, městským úřadem a žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně ohrozila protijedoucího cyklistu. Žalobkyně také ohrozila předjížděné cyklisty, i když toto jednání nebylo předmětem správního řízení.
40. Pro všechny řidiče platí obecné ustanovení § 4 písm. a) ZSP, podle kterého „při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.“
41. NSS v rozsudku č. j. 9 As 97/2011-138 vyslovil, že „formulace povinnosti řidiče chovat se ohleduplně a ukázněně je velmi obecná a může zahrnovat množství předem nepředvídatelných situací či jejich kombinací. Dodržování této povinnosti vyžaduje neustálou pozornost a plnou koncentraci řidiče, což je základní předpoklad pro bezpečnou jízdu. Řidič je odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel a dopravního značení, neustále pod kontrolou.“
42. Uvedené povinnosti platí pro každého řidiče a další povinnosti mu ukládají další ustanovení ZSP. Na posuzovanou věc se vztahuje speciální ustanovení, které žalobkyně svým jednáním porušila. Podle § 2 písm. l) ZSP **nesmět ohrozit znamená** povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí.
43. Z dokazování provedeného ve správním řízení se podává, že žalobkyně při rozhodnutí o předjíždění a zahájení předjíždění nevyhodnotila v souladu se zákonem dopravní situaci, zejména rychlost a možnost zrychlení svého elektrokola a vzdálenost protijedoucího cyklisty a svým jednáním ohrozila životy, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Průběh jízdy žalobkyně při předjíždění vyplývá z výpovědí svědků, náčrtu situace nehody svědka Ing. M. G., protokolu o nehodě, mapy, fotografií místa s vyznačením pozic účastníků nehody a z fotografií poškozeného elektrokola žalobkyně a kola poškozeného. Tyto důkazy jsou v souladu s vysvětlením účastníků nehody a svědků. Vypovídací hodnotu o střetu neměly výpovědi svědků M., kteří nehodu neviděli.
44. Klíčové jsou výpovědi nezávislých svědků, kteří jako jediní nehodu viděli, a to Ing. M. G. a cyklistky M. K. Jejich výpovědi jednoznačně prokazují spáchání přestupku žalobkyně, který spočíval v zakázaném předjíždění a následném způsobení nehody.
45. Z prokázané jízdy žalobkyně a jejího následku vyplývá, že šlo o jízdu riskantní a nebezpečnou. Z fotografií a náčrtů je vidět, že místo nehody je nepřehledné. Pokud před žalobkyní stáli či jeli další cyklisté, bylo na ní, aby předvíдалa, že v zatáčce může být jakákoli překážka či další účastníci provozu, včetně cyklistů. Ostatně, byla na cyklostezce. Žalobkyně svým jednáním vytvořila protijedoucímu cyklistovi překážku, což znamená ve smyslu § 2

písm. m) ZSP omezení protijedoucího řidiče. Podle tohoto ustanovení „nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo.“

46. K závěru o nebezpečnosti předjíždění není třeba subjektivního náhledu protijedoucího a předjížděného řidiče ani odborného posouzení znalce. Jde o právní závěr a znalec odpovídá na skutkové otázky. Nejde o složitou odbornou skutkovou otázku. Závěr o bezpečnosti předjíždění musí učinit správní orgán a soud a tento závěr závisí na citovaných okolnostech, zejména na výskytu protijedoucího vozidla (cyklisty) a dalších účastníků silničního provozu, rychlosti obou vozidel (kol), časových okolnostech předjíždění a dalších okolnostech, zejména klimatických podmínkách, stavu vozovky, charakteru místa, provozu atd.
47. V projednávaném případě jde o situaci závislou na subjektivním posouzení konkrétní dopravní situace řidičem vozidla (cyklisty). Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič **nesmí vůbec zahájit předjížděcí manévry**, pokud je z konkrétní situace v provozu na pozemní komunikaci zřejmé, že by svým manévrem ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče. U protijedoucích řidičů platí, že vůči nim jsou kladeny zvýšené povinnosti – řidič nesmí začít předjíždět, pokud by ostatní řidiče svým manévrem být i jen omezil (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 106/2010-141 nebo č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS).
48. Subjektivní dojem žalobkyně o bezpečnosti předjíždění v dané dopravní situaci nepostačuje k závěru o její nevině. Řidič (cyklista) je v daném okamžiku povinen vyhodnotit stav vozovky, technické možnosti vozidla (elektro/kola), časové možnosti manévru, vzdálenosti, klimatické podmínky apod. Cílem vyhodnocení situace není pouhé zabránění dopravní nehodě, ale i zabránění omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, včetně protijedoucích řidičů. V daném případě žalobkyně vyhodnotila dopravní situaci nesprávně a nezamezila vzniku nebezpečí a vytváření překážky.
49. **Nebezpečí** ve smyslu § 2 písm. l) ZSP vznikne tím, že jiný účastník silničního provozu je donucen například ke snížení rychlosti jízdy, změně směru nebo jiné obdobné reakci. Žalobkyně svým neuváženým jednáním zavinila vznik nebezpečí tak, že protijedoucí řidič byl donucen náhle změnit svou rychlost a směr jízdy. Bezpochyby si žalobkyně nemohla vynutit dokončení svého předjíždění i od ostatních řidičů.
50. Riskantní předjíždění je nebezpečné jak pro řidiče předjíždějícího vozidla (cyklistu), tak i pro řidiče protijedoucího a předjížděného, protože porušuje legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Žalobkyně nebezpečným předjížděním, nesprávným odhadem a subjektivním posouzením dopravní situace vystavila nebezpečí sebe i ostatní účastníky silničního provozu. Žalobkyně mohla a měla předvídat, že by jí do cesty vběhlo dítě, zvíře nebo vstoupil starší člověk nebo vjel jiný cyklista.
51. Zákaz předjíždění se vztahuje zvláště na nepřehledná místa na pozemních komunikacích, což je podle komentáře k zákonu o silničním provozu takové místo, které řidič nemůže celé přehlédnout předtím, než do něj vjede, nebo za které nevidí (Leitner, M., Lukášek, V., Kopecký, Z. Zákon o provozu na pozemních komunikacích a předpisy prováděcí a související s komentářem, 3. přepracované vydání podle právního stavu k 1. 7. 2006. Praha: Linde, 2006, s. 95). Žalobkyně v posuzovaném případě nemohla spoléhat na to, že neohrozí protijedoucího řidiče, navíc v létě, v pátek odpoledne, na cyklostezce.

52. Při předjíždění řidič musí především dbát na zachování dostatečného bezpečného odstupu od předjížděného vozidla, k čemuž je důležité správné zhodnocení rychlosti obou vozidel. Ustanovení § 17 odst. 5 ZSP obsahuje taxativní výčet zákazů předjíždění. Negativním výčtem se konkretizují obecné podmínky předjíždění podle předchozích odstavců § 17 ZSP. Jinými slovy, nevyskytnou-li se v silničním provozu uvedené situace, mělo by dojít, při současném dodržení ostatních podmínek, k **bezpečnému** a plynulému předjetí. Uvedené zákazy předjetí jsou odvislé jednak od subjektivního posouzení konkrétní situace na silnici řidičem vozidla [písm. a) až c)], jednak vymezeny místem na pozemní komunikaci [písm. d) až g)]. Subjektivní posouzení situace řidičem nespočívá pouze ve zhodnocení konfigurace terénu, po němž je komunikace vedena (nepřehledný úsek ve stoupání nebo v zatáčkách, stromořadí, obytná zástavba), časových možnostech akcelerace vozidla s ohledem na kubaturu motoru a zatížení vozidla, ale závisí i na vlivu momentálních klimatických podmínek a denní doby na viditelnost jako je déšť, sníh, mlha nebo oslnění sluncem (KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. § 17 [Předjíždění]. In: KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 67–68).
53. Při splnění povinnosti „nesmět ohrozit“ byl rozhodující okamžik, kdy žalobkyně uviděla před sebou další cyklisty a nepřehlednou zatáčku, ve kterém měla očekávat i další protijedoucí cyklisty nebo jdoucí chodce. Právě v tento okamžik muselo být žalobkyni zjevné, že nemůže s ohledem na vzdálenosti a pozici ostatních cyklistů tyto předjet a přitom neohrozit, ani neomezit ostatní účastníky silničního provozu. Jiný závěr nebyl v dané dopravní situaci možný a žalobkyně to musela vědět. Podle § 3 odst. 2 ZSP totiž „řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích“.
54. Žalobkyně předjížděním překážela v dosavadní jízdě protijedoucímu řidiči – cyklistovi (případně potencionálním protijedoucím řidičům – cyklistům dalším), který byl donucen na jízdu žalobkyně reagovat změnou směru případně rychlosti jízdy. Manévrem žalobkyně došlo k přerušení dosavadní plynulosti jízdy protijedoucího cyklisty, případně předjížděných cyklistů. Žalobkyně vytvořila nebezpečí střetu jak protijedoucím řidičům, tak řidičům před sebou. Žalobkyně svým jednáním porušila legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Naopak, žalobkyně nemohla legitimně spoléhat, že si vynutí přednost tam, kde není. Žalobkyně v daném případě nedbala zvýšené opatrnosti a nejednala tak, aby zabránila omezení nebo ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.
55. Řidič je sám odpovědný za vlastní způsobilost ke konkrétní jízdě a má také obecnou prevenční povinnost podle § 2900 zákona č. 89/2009 Sb., občanský zákoník, podle kterého vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného. Podle setrvalé judikatury trestních a civilních soudů (mj. k dopravním nehodám) je každý povinen zachovávat vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který – objektivně posuzováno – je způsobilý zabránit nebo alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na životě, zdraví nebo majetku. Ten, kdo si v souladu s takto obecně stanovenou povinností nepočíná, chová se protiprávně a při splnění dalších předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu odpovídá za vzniklou škodu. Obsah prevenční povinnosti přitom úzce souvisí s konkrétními okolnostmi, zejména s místem, kde se obviněný nachází, neboť

pobytem na místě, kde přímo nehrozí vznik škody na zdraví či majetku třetích osob, nebo na místě, kde okolnosti (např. zvýšený pohyb osob) riziko vzniku škody podstatně zvyšují, jsou na každého z hlediska předcházení vzniku škody kladeny rozdílné nároky (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 8 Tdo 1434/2018 a ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3516/2007).

56. V daném případě nešlo o přestupek poruchový, u kterého dochází k poruše objektu, například vzniku škody nebo újmy. Zakázané předjíždění je přestupkem ohrožovacím, kdy k naplnění skutkové podstaty postačí pouhé ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, respektive zájmu na předcházení dopravním nehodám, a tedy i zájmu na ochraně života, zdraví a majetku; působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má totiž výrazně preventivní charakter (srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 187/2016-23, č. j. 6 As 110/2013-52 nebo č. j. 1 As 24/2013-98).
57. Protože předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o přestupku spočívajícím v předjíždění v rozporu se ZSP, nebylo významné, jestli došlo k dopravní nehodě (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS).
58. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZSP je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v ZSP. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
59. Nešlo ani o **porušení zásady *in dubio pro reo*** (v pochybnostech mírněji). Za situace, kdy ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybnily věrohodnost výpovědí svědků, má soud za to, že otázka viny žalobkyně byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a o průběhu posuzovaných skutků nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správních orgánů či soudu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS). Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo namístě, neboť správní orgány vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí. Žalobní tvrzení pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58 „aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.“

60. Neopodstatněná je námitka **opomenutých důkazů**.
61. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem nebo správním orgánem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51) či rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo rozsudek ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem či správním orgánem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 2343/08 ze dne 25. 3. 2009 (N 67/52 SbNU 663)].
62. Žalovaný se k návrhu na dokazování znaleckým posudkem vyjádřil a odmítl ho jako nadbytečný. S tímto závěrem se soud ztotožnil. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 714/13, sp. zn. III. ÚS 359/05, sp. zn. I. ÚS 733/01, sp. zn. III. ÚS 569/03, sp. zn. IV. ÚS 570/03 a sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
63. Soud se ztotožnil s městským úřadem a žalovaným, že žalobkyně porušila § 17 odst. 5 ZSP a spáchala přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 ZSP. Podstata protiprávního jednání žalobkyně spočívala v tom, že při předjíždění nesprávně vyhodnotila dopravní situaci, nedbala zvýšené opatrnosti a nejednala tak, aby zabránila ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.
64. Žalobní tvrzení ani dokazování ve správním řízení nevneslo do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
65. Žalobkyně vnášela do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobkyně vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesla důkazní břemeno, které však neunesla. Podstatné je to, že námitky žalobkyně nebyly nepřesvědčivé a to, že je žalobkyně vůbec věrohodně neprokázala, ani nenavrhla takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).

66. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány prokázaly žalobkyni spáchání přestupku především na základě svědeckých výpovědí Ing. M. G. a cyklistky M. K., kteří jako jediní nehodu viděli. Tyto výpovědi byly v souladu s ostatními podklady napadeného rozhodnutí. Nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobkyně. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl v této části jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud zrušil napadené rozhodnutí pouze v části rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. X, ve výroku II v části, kterým potvrzuje rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně ze dne 28. 7. 2021, č. j. X o náhradě škody týkající se výše 18 063 Kč. Soud shledal z úřední povinnosti nepřezkoumatelnost citované části napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, protože zde byl rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním. Městský úřad o této části uplatněného nároku na náhradu škody vůbec nerozhodl výrokem rozhodnutí a žalovaný tuto vadu nenapravil.
67. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Žalobkyně se svou žalobou byla zcela neúspěšná. Soud zrušil pro nepřezkoumatelnost pouze část napadeného rozhodnutí, které se týká náhrady škody poškozenému ve výši 18 063 Kč, a to z úřední povinnosti. Žalobkyně tuto vadu nenamítala. Proto soud žalobkyni žádné náklady řízení nepřiznal.
68. Osoba zúčastněná na řízení (poškozený) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady řízení ze spisu nezjistil, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.; výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 1. března 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně